

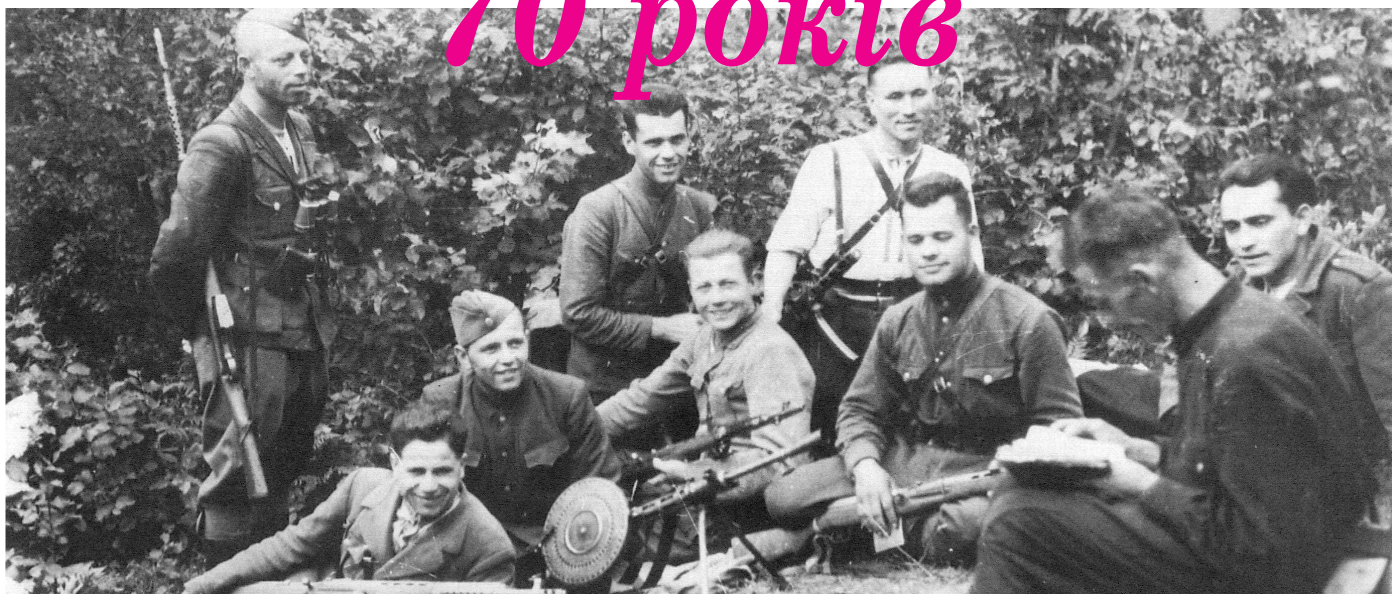
Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 11 жовтня 2012 року № 41 (464)

УКРАЇНСЬКІЙ ПОВСТАНСЬКІЙ АРМІЇ – *70 років*

"Зродились ми великої години..." – слова із Гімну Української Повстанської Армії засвідчують велич доби, що покликала до звитяги українських патріотів, відвагу яких "плекав біль по втраті України", а рішучість живив "гнів на ворогів". Пам'ятаючи, що "плач не дав свободи ще нікому, а хто борець, той здобуває світ", кращі сини і дочки України стали в обороні національних і соціальних прав української нації – "тверді, міцні, незламні, мов граніт".

Лицарі честі, вони не жадали "ні слави, ні заплати", а лише прагнули свободи, бо найганебнішим для них було рабство. "Солодше нам у бою умирати, ніж жити в путах, мов німі раби", – девіз їхнього життя і їхній вибір.

Дух непокірних пращурів княжої та козацької доби надихав їх силою та нескореністю: українські повстанці вмирали, та не здавалися ворогові. Своїм патріотичним чином вони довели, що для них понад усе – Україна. Високі ідеали несумісні з дріб'язковістю. Тому в УПА не було інтриг і заздрощів. Кожен повстанець готовий був жертвувати собою заради побратима.

Сьогодні, в час духовної і моральної руїни, що уразила суспільство, захланності й диких інстинктів владоможців, подумки сягнемо величної повстанської доби. Уявімо, що на чолі Української держави стоять легендарні провідники ОУН-УПА Роман Шухевич, Дмитро Клячківський, Дмитро Грицай, Олекса Гасин і сотні відданих Україні особистостей із лицарської верстви тих, "що стали волі на сторожі" в грізний час. Якою ж квітучою та заможною, авторитетною серед країн світу була б наша держава...У нас є шанс зробити її такою: якщо будемо сповідувати їхні ідеали – "Нам Україна вище над усе" та принципи співжиття – "Доволі нам руїни і незгоди". Нехай допоможе нам у цьому Всевишній!

Слава Українській Повстанській Армії!

Слава Україні! Ґероям слава!

14 – під таким номером у виборчому бюлетені "Наша Україна"

ДО ЮВІЛЕЮ АРМІЇ БЕЗСМЕРТНИХ

Степан БРАЦЮНЬ, лідер Конгресу Українських Націоналістів

14 жовтня, на свято Покрови, український народ відзначатиме 70-ліття Української Повстанської Армії. Її більш ніж десятилітня боротьба є прикладом героїчного, жертовного чину в ім'я Незалежності України наших національних лицарів, для яких найвищою цінністю була Нація та її Самостійна Держава.

УПА постала в найкритичніший для української нації час, коли їй реально загрожувало фізичне знищення в умовах збройного проти- стояння двох тоталітарних імперій – нацистської та совєтської. Виступаючи в обороні народу, за його широкої підтримки і без жодного сприяння іноземних країн Українська Повстанська Армія за дуже короткий час сформувалася у багатотисячну військову потугу і стала на прю з окупантами.

Згодом військові стратеги багатьох країн світу вивчатимуть воєнне мистецтво УПА, як подиву гідне й безпрецедентне. Армія без держави, створена силою безмежної любові синів і дочок України до рідної землі, завдяки безприкладному патріотизму та героїзму українських повстанців понад десять років безстрашно боронила Вітчизну від ворога.

Тисячі месників упали на полі бою за волю України, тисячі – загинули в катівнях і концтаборах, але смерть жодного з них не була даремною. Їхня мрія здійснилася в серпні 1991 року, коли на руїнах російської імперії – СССР постала незалежна Українська Держава. Згадаймо всіх, хто віддав у боротьбі за неї своє життя, загинув, визволяючи український люд із неволі, рятуючи його від потопту орди, вшануймо, схилившись у скорботі, їхню світлу пам'ять – так завжди вклонялися подвигу національних героїв шляхетні люди, для яких найвищою цінністю була свобода.

Сьогодні зі щирими вітаннями та словами вдячності ми звертаємося до ветеранів УПА, які, здолавши тортури й репресії, зустрічають 70-ліття своєї Армії, навчаючи нас, як будувати українську Україну, берегти її честь і свободу. Звитяжці ідеї та чину, вони є прикладом для кожного з нас. З їхньої відваги й самопожертви ми черпаємо наснагу, зичимо їм невичерпної енергії та довгих літ життя.

Вітаю всіх українців, а також наших щирих приятелів серед інших народів, представники яких воювали в лавах Української Повстанської Армії, з її 70-літтям. Зичу натхнення та щастя в боротьбі за побудову квітучої та заможної Української держави. Нехай допоможе нам у цьому Всевишній!

Слава Україні! Ґероям слава!

14 ЖОВТНЯ – ДЕНЬ УПА ТА УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

Шановні побратими!

Дозвольте від щирого серця привітати Вас зі священним святом Покрови Пресвятої Богородиці. У цей світлий день Українського козацтва і Української Повстанської Армії ми вітаємо патріотів нашої держави та вшановуємо всіх борців за вільну Україну, віддаючи данину пам'яті споконвічній боротьбі нашої нації за свою державу, волю та гідність.

Ми прагнемо бути гідними чеснот наших Героїв, гартуємо дух і силу, йдемо до свободи, процвітання, мудрості і духовної благодаті. Тому, як і наші прадіди, ми шануємо Пресвяту Богородицю, покровительку українського воїнства, та просимо її благословення у боротьбі за все українське. Це народне свято зміцнює нашу мету – рухати український світ до багатства і духовних висот. Особливо тепер, коли над заслуженим майбутнім нашої держави знову нависла загроза. Я вірю у Вас, у нашу силу, нашу стійкість і відданість творити нашу модель Української держави. Я вірю у кожного небайдужого українця. І я знаю, що ми переможемо!

Нехай Пресвята Богородиця захистить українців своєю турботою, а під її Покровом Вам усміхнеться щастя, гартується здоров'я і впевненість у власних силах. Нехай Господь допоможе українцям збудувати нашу Україну і здобувати волю української родини.

Зі святом вас, дорогі співвітчизники!

Слава Україні!

Щиро Ваш Віктор ЮЩЕНКО

Звернення до учасників визвольної боротьби та українського народу з нагоди 70-річчя УПА

Фотій ВОЛОДИМИРСЬКИЙ, Голова Братства ОУН-УПА Карпатського Краю

Дорогі подруги, друзі, шановні побратими по зброї, підпільники славної ОУН, український народе!

14 жовтня, на Святу Покрову, покровительку війська українського, будемо відзначати 70-ту річницю створення УПА.

До того свята приєднуються всі учасники визвольної боротьби, яких доля розкидала по інших країнах, далеко від рідного краю. Але в той святковий день ми всі разом на рідній землі, всі разом біля могил наших побратимів і провідників, що загинули на полі слави за нашу державу.

Ми більше біля символічних могил, бо де справжні поховання наших героїв, залишається в таємниці, бо де більшовицькі сатрапи їх заховали від нашого народу – мало відомо.

Багато то чи мало тих 70 років від дня створення УПА? Для історії це небагато, але для бувших вояків ОУН-УПА – це ціле покоління нових людей, які виросли після 1942 року.

На славному Прикарпатті проживає майже 1000 учасників цієї славної боротьби. Тож вітаю Вас, подруги і друзі, зі славною 70-ю річницею створення ОУН-УПА, бажаю Вам міцного здоров'я, наснаги й далі брати участь у всіх заходах з увіковічення пам'яті наших побратимів по зброї.

У нас не було демобілізації. Ми й надалі в рядах борців за розбудову Незалежної Держави України. Ті, що загинули, зробили для нас усе, що змогли. Вони віддали Україні своє життя – віддаймо їм свою любов і шану.

Слава героям національно-визвольної боротьби ОУН-УПА!

Слава українській нації! Слава Україні!

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ДО 70-РІЧЧЯ УПА

Дорогий український народе,

сини і дочки української нації на рідній землі та в усьому світі!

За Головну Булаву Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Богдан БОРОВИЧ

Цього року минає 70 літ відтоді, як у волинських лісах під проводом Організації Українських Націоналістів народилася легендарна Українська Повстанська Армія. Народилася в умовах бездержавності в полум'ї Другої світової війни і кинула виклик гітлерівській і сталінській імперіям.

Створена ОУН Українська Повстанська Армія не мала собі аналогів у світовій історії національно-визвольних війн і рухів. Без жодної зовнішньої підтримки, крім проголошення Степаном Бандерою і Ярославом Стецьком самостійної Української держави, яка ще не мала розбудованих державницьких структур, безстрашні лицарі слова і чину вкрили себе немеркнучими зразками подвигу і героїзму в ім'я майбутніх поколінь. Воїнів УПА вважав еталоном мужності і самопожертви для свого народу Великий Француз Шарль де Голль, ними захоплювалися і досі захоплюються народи світу. Тактику непереможної УПА використовували у своїй боротьбі проти поневолювачів захисники Чечні та Афганістану, її викладали у військових академіях багатьох країн світу (і тільки, на великий сором, – не в Україні).

Українські повстанці не припиняли своєї боротьби проти сталінської імперії і в таборах ГУЛАҐу – організовували повстання в Кінгірі, Воркуті, Магадані і були зразком для в'язнів інших національностей. Завдяки цим виступам комуністичний режим змушений був послабити тиск на ув'язнених у концтаборах, а згодом розпочати масове звільнення їх.

Суверенну Українську державу ми маємо завдяки їм – бійцям армії нескорених, усім тим, хто поклав свої юні життя на вівтар Вітчизни, усім тим, хто найвищою метою свого життя вважав здобуття Україною волі.

І хоч сучасна неукраїнська влада не визнала на сьогодні УПА, це не применшує поваги і любові до неї українського народу, бо він давно її визнав і віддає їй свою шану та поклін.

Всеукраїнське Братство в цей тривожний для України час продовжує боротьбу за наповнення України національним державним змістом і чинить опір перетворенню України в московську колонію за проектами Путіна "Єдиний економічний простір", "Митний союз", "Руський мір", як прототипами колишнього СССР.

Тож геть від рабства і наруги азіатських колонізаторів, уперед до вільних народів Європи і світу!

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА вітає все членство Братства з цим святом.

Зичимо всім міцного здоров'я, оптимізму, довгих років життя, сили і наснаги у розбудові національної Української держави.

Нехай Пресвята Богородиця тримає нас під своїм омофором і надалі, захищає від злих сил.

Слава Україні! Героям слава!

 З ПЕРШИХ ВУСТ

Віктор ЮЩЕНКО: "ШИРКА" – ЦЕ В НИХ, У МЕНЕ – "НАША УКРАЇНА"

Третього жовтня в ефірі Першого національного каналу Президент (2005–2010 рр.) Віктор Ющенко ділився планами на майбутнє та згадував минуле в програмі Савіка Шустера "Сам на сам".

"Судити про мої вчинки ще рано. Прийде час – і я ще напишу, в яких умовах мені доводилося самотньо боротися, працювати [на посаді Президента після отруєння]... Я практично кожен тиждень переносив операцію. Це операції під глибоким наркозом чотири-п'five годин. Провели 26 операцій, і країна не знала про це. Не знали навіть близькі люди. Але я в понеділок мусив виходити на роботу, як нічого не сталося", – розповів Віктор Ющенко.

Він вважає, що п'ять років його правління були найкращі за рівнем демократії та свободи в Україні, а сьогодні "потрібно починати нову сторінку української демократії". "Найближчим часом з української фальшивої політики відсепарується кілька сил, які були українськими кочубеями, "п'ятою колоною". Рубіконом у цьому сенсі будуть вибори – парламентські-2012 та президентські 2015 року – "це роки національного становлення", – зазначив лідер "Нашої України".

КОЛИ ПРАВДА З НЕПРАВДОЮ ХОДЯТЬ ПО СВІТУ, ОБНЯВШИСЬ

Чому Віктор Ющенко знову йде на вибори після невдачі 2010 року? "Демократія в 2010 році не програла – дві третини людей не обрали Президента Януковича. Він виграв із найменшим рівнем підтримки – менше 12,5 мільйона голосів. А Президентом він став через кочубеїв, які розкололи суспільство", – вважає Віктор Андрійович. Слово "кучубеївщина" стосовно своїх опонентів, конкурентів у національно-демократичній ніші, він нині вживає дуже часто.

Ющенко ще раз наголосив, що, на його думку, Партія регіонів і "Батьківщина" – не ідейні, не національні проекти, а "гарні дві команди під гаслом "Як здобути або утримати владу". "Вони кличуть Україну лише до війни, до протистояння. Подивіться на виборчу термінологію – "фронти", "удари"… А потрібні конструктивні пропозиції", – каже В.Ющенко. З огляду на це, народилася ідея протиставити їм патріотичну силу з чітким, конструктивним баченням національного розвитку країни – об'єднання "Наша Україна", що спирається на підтримку 38 громадсько-політичних організацій. "Державник буде думати про майбутні покоління, а політик – лише про 28 жовтня. У цьому різниця між політиком і державником", – так Ющенко пояснює спрямованість своєї політичної сили.

Говорячи про облуду від ПР та "Батьківщини", Віктор Ющенко процитував класика: "Пантелеймон Куліш сказав колись мудру фразу: "Правда з Неправдою ходять по світу, обнявшись, і найлуччі люди віку свого помиляються, котру з них як звати". Так і в нас".

У проекті "Об'єднана опозиція" Ющенкові найбільш прикро за Арсенія Яценюка. "Це молодий політик, людина, в якої є велика політична перспектива. Він мав шанс обрати між Партією регіонів, "Батьківщиною" і власною дорогою. Найкращий сюжет, який міг би бути для Арсенія Петровича, – вийти з власним проектом. Запропонувати кращий план для України, національний проект, а не проект війни. От навколо цього проекту можна було б об'єднати багато молодих, конструктивних політиків", – вважає Ющенко, за часів якого Яценюк був міністром закордонних справ та Головою Верховної Ради.

"АПОГЕЙ СВОБОДИ СЛОВА БУВ ЗА МОГО ПРЕЗИДЕНТСТВА"

"Люди, які вознесли вас на Майдані, сьогодні дуже розчаровані. Вони не отримали ні хліба, ні демократії…" – закинув Шустер. На це Ющенко розповів, як змінилася країна, яку він отримав у спадок від "царя Кучми", до 2010 року: "Коли я прийшов, мою країну не визнавали навіть країною з ринковою економікою. Країна була ізольована. А потім вступила в СОТ, у Болонський процес, в енергетичні об'єднання, підійшла до асоційованого членства в ЄС… Ми отримали вільного журналіста – незручного, колючого, але апогей свободи слова був за мого президентства! Якщо у вас є свобода слова – у вас є свобода думки. У 2005–2009 роках наші темпи економічного розвитку були 7,5 відсотка – це найвищі за українську історію темпи економічного розвитку! Це темпи, які вищі ніж в Європі й Росії. За ці п'ять років національний бюджет виріс із 90 мільярдів гривень до 270. Національні валютні резерви виросли з 6 мільярдів доларів до 37. Інвестиції в Україну за 15 років з 1991 року по 2004-й були 6,7 мільярда доларів, а за роки мого президентства інвестиції виросли до 37. За п'ять років прийти таку дорогу й бути розчарованим… Шановні, тоді ми некоректно аналізуємо. П'ятиріччя мого президентства було найкращим з українських п'ятиріч", – стверджує Віктор Ющенко. Інша річ, що в команді стався розкол…

НАЙБІЛЬШІ ПОМИЛКИ

Найбільшими помилками свого президентства Віктор Ющенко назвав кадрові призначення: Юлії Тимошенко – Прем'єр-міністром, Олександра Турчинова – головою СБУ, Юрія Луценка – міністром внутрішніх справ. Лідер "Нашої України" зізнався, що "у 2002–2003 сприймав кримінальні справи проти Тимошенко як політичне переслідування. Вважав, що це неблагопристойність влади, і "на всіх мітингах третину виступів присвячував агітації за "Батьківщину" – був переконаний, що у ВР "Нашій Україні" потрібен союзник".

Призначення 2005 року Юлії Тимошенко на керівництво урядом було продиктоване етичними зобов'язаннями Ющенка як союзника в Помаранчевій революції та очікуваннями суспільства – "цього хотів Майдан". "Якби в нас був конструктивний глава уряду, який би розбудовував курс Президента, – я переконаний, ми б зараз були далеко попереду, і зовсім в іншому місці", – каже Ющенко. Зрештою, потреба знайти баланс у владі призвела до того, що "в нас рвалися два фронти, й обидва – українські".

ЧОМУ БАНДИТИ НЕ В ТЮРМАХ?

"Бандитам – тюрми" – це не моя термінологія. Це вони найбільше викрикували на Майдані. І я їх сприйняв, – відповів Ющенко на запитання, яке йому ставлять чи не найчастіше. – Тема була популярна і знакова. Тому я виходив із думки, що найбільш правильно було призначити тих людей, які позиціонували себе як борців із корупцією. Але це були політики, які і в силових органах займалися політикою. І поступово сталося так, що відповідальність за боротьбу з корупцією перейшла на Банкову. Мовляв, "Віктор Андрійович, от ви казали "Бандитам – тюрми", а прийшли до влади – і нікого не посадили". А скільки Вацлав Гавел посадив людей? А Александр Кваснєвський чи Лех Качинський? Чи Жак Ширак? Президент не садить, у нього немає повноважень. Це можуть робити тільки спеціальні органи. Якщо Президент вказує перстом, кого треба посадити... Коли не треба ні суду, ні прокуратури, ні інших інституцій, а є одна людина, яка все вирішує… Тоді рано чи пізно такий шлях приведе чи до єгипетського, чи до лівійського сценарію".

"ШИРКА" – ЦЕ В НИХ…

Савік Шустер запитав, чи може Ющенко стати Прем'єром при Президентові Януковичу. "Це дурниці, – відповів лідер "Нашої України". – Ми в таких роках, що старого пса новим трюкам уже не вчать. Я зайшов у політику з принципами, на яких стою й по сьогодні. "Ширка" – це в них, у мене – "Наша Україна".

Тож В.Ющенко планує й надалі розвивати власний політичний проект. Що ж до підтримки, то нині, менш ніж за місяць до виборів, майже третина українців досі не визначилася, за кого голосувати. Ющенко вважає це шансом для патріотичних, конструктивних політиків.

За матеріалами ЗМІ

ПОЛІТИЧНА ПАНОРАМА

ГОЛОСИ НА ПРОДАЖ,

або

Як зупинити торгівлю майбутнім

Згідно зі свіжим загальнонаціональним дослідженням, що його проводили Фонд демократичних ініціатив імені Ілька Кучеріва і Київський міжнародний інститут соціології, не збираються продавати свій голос на парламентських виборах 83 відсотки виборців, але 11,5 відсотка готові легко конвертувати своє волевиявлення на грошовий еквівалент. До слова, кількість принципових збільшилася: у квітні непродажних було 73 відсотки.

Що вплинуло на свідомість більшої частини людей, дослідження не пояснює, адже соціологія – мова цифр, а не логічного аналізу. Проте відрадно, що українці дедалі більше усвідомлюють: гречка і цукор не повинні бути вирішальним фактором біля виборчої урни.

З тих, хто цього ще не збагнув, 1,5 відсотка готові віддати свій голос за будь-яку суму. 5,2 відсотка – якщо винагорода влаштовуватиме їхні запити, 4,6 – якщо одержать гонорар від того кандидата чи партії, за яких і так збиралися голосувати.

Виборчу безпринципність співвітчизників засуджує 53 відсотки опитаних, ще 32 відсотки ставляться до неї загалом негативно, але з розумінням до ситуації: можливо, люди потребують допомоги. Ще 10 відсотків сприймають підкуп позитивно – як до випробуваного способу "заробити копійку". До речі, чим молодші респонденти, тим більше серед них охочих "заробити копійку". Причому "копійка" не така вже й мізерна: понад 16 відсотків молодих громадян з-поміж "підприємливих" оцінюють свій голос щонайменше в 500 гривень. Готовність підняти цю ставку тільки вітається…

Майже 10 відсотків опитаних зазначили, що на їхніх округах кандидати "здобували прихильність" подарунками та пайками, особливо в Києві і особливо представники від партії влади. Ці претенденти на заповітний мандат зазвичай плутають держбюджет з власною кишенею і профінансовані коштом держави "подарунки" – шкільні автобуси, комп'ютерні класи, медичну апаратуру та інші необхідні предмети – видають за презенти від власної щирої душі. Ставляться до цього позитивно і готові проголосувати за таких "добрих" кандидатів або "чуйну" партію 5,5 відсотка (особливо це стосується електорату Партії регіонів), ще 32 відсотки сприймають очевидний виборчий торг нейтрально: допомогу, зізнаються, візьмуть, але на їхнє голосування це не вплине. Позиція, як на автора цих рядків, ганебна і принизлива для людської гідності, але в цьому винні не лише виборці. Пригадаймо, як деякі політики з опозиційних лав "навчали" людей: подарунки беріть, вони зароблені вашою працею, а голосуйте за покликом душі… Яка тут, до біса, душа з такими напутніми побажаннями! Так відбувається шизофренічне роздвоєння – мабуть, найнебезпечніша хвороба суспільства. Прояви улесливість, поклонися, а в кишені стули дулю – хай знають…

На щастя, значно більша частина опитаних виявилася у моральному аспекті здоровою: допомогу не візьме і за "данайця, що приносить дари", не проголосує. І це вже добра новина.

Хоча, звичайно, не обходиться без поганих. Поки що жодні дослідження не оприлюднюють результатів опитування членів виборчих комісій, яким випаде "честь" підраховувати і щирі, і куплені голоси. По-перше, такого опитування громадські інституції не здолають, а, по-друге, хто ж зізнається, що його функцію незалежного "обліковця" скупили "на корені", як майбутній урожай яблук чи персиків. А саме від цих людей залежить "урожайність" парламентських здобутків кандидатів-мажоритарників і партій.

…Один невеликий приклад. Знайома похвалилася, що її "призначили" головою дільничної комісії в одному з округів на Хмельниччині. Яку саме політичну силу репрезентує, пригадала з великими труднощами, бо "хвороба її знає, яка партія? Їх до дідькової мами, всіх не запам'ятаєш. Здається, якусь екологічну…" (!? – **Авт.**). З'ясувалося, що не партійно-екологічний лейбл надихає на подвиг мою співрозмовницю, а "рознарядка" з райдержадміністрації: "щоб на першому місці з перевагою були "регіони". Знаючи, як у тих місціях "люблять" партію влади і все, що з нею пов'язано, попередила свою балакучу знайому за наслідки фальсифікації, адже документи зберігатимуться п'ять років і не вічно ж Партія регіонів сіятиме нам "стабільність і добробут". Вона розгубилася: а чого за них не рахувати (!), вони нам пенсію платять, а людям на селі чого ще треба?

Коментувати тут немає чого. Все очевидно, як білий день. Хоча, звісно, від лекції я не утрималася: і хто платить пенсію, і яку, і за перекреслене майбутнє її дітей і онуків, яке вона продала за кілька сотень чи навіть тисячу, та за короткочасну прихильність начальства… Річ не в одній нерозумній, перепрошую, сільській тітці. Такі ідіоти, а їх у масштабах країни легіон, не знати звідки призначені у комісії різних рівнів, але з однією метою – вирішуватимуть за нас, що нам треба і хто має царювати на батьківській землі до другого Пришестя!

Вихід, мабуть, один. Якщо українці не торгуватимуть не тільки своїми бюлетенями, а й душею, своїм вільним духом і генетичною пам'яттю, якщо згадають, що живуть у своїй – нашій – Україні, а не у піднебільній хохландії, навіть фальсифікації не перешкодять пробити нам стіну запопадливого ідіотизму.

Людмила КОХАНЕЦЬ

ПОДІЯ

У КИЄВІ СТВОРИЛИ КОНГРЕС ДІЙ У ЗАХИСТІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Учасники конгресу вважають, що діюча влада знищила всі механізми, які захищали українську мову.

Євген Сверстюк:
Наша місія в тому, щоб іти в народ і підіймати його свідомість

Як передає кореспондент УНІАН, в установчих зборах конгресу, які відбулись 6 жовтня, взяли участь представники української інтелігенції, письменники, актори.

"Наша місія в тому, щоб іти в народ і підіймати його свідомість", – сказав у виступі на зборах громадський діяч, дисидент, філософ Євген Сверстюк. Він наголосив, що захищати українську мову як національну мову українського народу треба не словом, а ділом.

Учасники конгресу вважають, що діюча влада знищила всі механізми, які захищали українську мову. У зв'язку з цим вони переконані, що під загрозою опинилася не лише мова, а й незалежність і цілісність України.

На думку учасників конгресу, захистити українську мову можна, виконуючи низку простих правил: говорити українською мовою у публічних місцях і ніколи не переходити на іншу мову, крім розмов з іноземцями; обрати українську мову в налаштуваннях електронної пошти, у соціальних мережах, у мобільному телефоні, у банкоматах, платіжних терміналах, на сайтах; завжди писати українською мовою паперові документи й електронні повідомлення; шукати українською мовою інформацію в Інтернеті; спілкуватися державною мовою з владою та різноманітними сервісними службами; купувати книги та пресу українською мовою, дивитися фільми, дубльовані українською, купувати диски з українською музикою, відвідувати українські фестивалі; говорити з дітьми українською мовою, вимагати від педагогів у дитсадках та школах спілкування з дітьми й надавання навчального матеріалу українською; робити щось від себе, щоб змінити ситуацію на користь української мови на роботі, вдома чи в колі друзів; поширювати ці правила серед якнайбільшої кількості людей.

"ШИРКА" ДО МИТНОГО СОЮЗУ ДОВЕДЕ?

Як відомо, нині непримиренні вороги – Партія регіонів і БЮТ "Батьківщина" свого часу ледь не створили "ширку": об'єднання, що планувало поділити Україну між двома кланами і встановити "новий порядок" безмежного панування. Нині про це не люблять згадувати ні Янукович, ні Тимошенко. Навіть більше, вони воліють, щоб про "дружбу кланами" не пам'ятали і їхні виборці. Можливо, хтось забудькуватий і хотів би поховати у своїх звивинах цей зворушливий епізод про намір до єднання партійних прапорів, але життя нагадує про нього попри всі "заходи" замовчування.

Днями Микола Азаров заявив, що приєднання до Митного союзу уможливить знизити ціну на російський газ до 160 доларів за тисячу кубометрів. Прихильник дружби з Москвою мимоволі вибовкнув не тільки ймовірну вартість газу, а й ціну цієї самої дружби: "Росія висуває нам умови: давайте приєднуйтеся до Митного союзу і завтра у вас газ буде по 160 доларів (як бачимо, ультиматум і далі залишається найголовнішою валютою Кремля)". Така мила пропозиція, щоправда, не обурила нашого, прости Господи, прем'єра, бо це "в цілому відповідає національним інтересам. Приблизно 40 відсотків міжнародного товарообороту України припадає на країни, що входять до Митного союзу".

Виголосивши перед одеситами цей "патріотичний" спіч, Микола Янович пригадав і про ще один фронт національних інтересів. "Але з другого боку, 30 відсотків припадає на країни Європейського Союзу і, відповідно, приєднання до зони вільної торгівлі з ЄС і політична коаліція з Євросоюзом – це відповідає національним інтересам України"… Ось така заковика з двома боками нам усміхається…

Що робити в такій складній міжнародній інтеграції? А дуже просто, з'ясовується: "Україна не хоче вибирати між Митним союзом і зоною вільної торгівлі з ЄС (не приведи, Боже, підслухати про цей маневр кремлівським стратегам: адже вони чітко вказали нашій з вами владі, де саме і в якій позиції вона має стояти. – **Авт.**), а хоче працювати з усіма, у тому числі і з країнами Азії". Ось тепер зрозуміло, чому "поліглот" Азаров по-батьківськи турботливо радить молодим українцям вивчати китайську мову. Він сам у Піднебесній недавно побував і, мабуть, навіть по-тамтешньому якесь слово вивчив. Звісно, якщо китайці розібрали його "білоруський прононс"…

А до чого тут "ширка", хтось поцікавиться, адже нині соратники Юлії Володимирівни грудьми лягають за євроінтеграцію?

Як кажуть у тій же Одесі, де воював Микола Азаров, легко бути розумним, як моя Сара завтра. Якщо в результаті кабальної угоди ми маємо "за щастя" платити шалені гроші Росії, то нинішня влада спроможна довести Україну до "ширки" з Митним союзом. Злочинні удари по національних інтересах України тісно пов'язані між собою і випливають з тих часів, коли ще до "все пропало" залишалася в силі змова.

Довідка: за даними НАК "Нафтогаз України" ціна за тисячу кубів російського газу в першому кварталі становила 416 доларів, у другому – 425, у третьому – приблизно 426 доларів. На четвертий квартал, за прогнозами, вартість сягне до 432 доларів. У цій ситуації нинішні "с папєрєднікамі" так подбали про національний інтерес України, що навіть китайці за голови хапаються…

Людмила КОХАНЕЦЬ

ВИБОРИ–2012

З КИМ МАЄМО ЙТИ В НОГУ?

Зустріла вчора сусіда.

– Чулисьте новину? – заходить здалека в розмову. – Сокальська районна організація КУНу не підтримує свого кандидата до Верховної Ради, а підтримує Об'єднану опозицію. Чисто по-нашому! Бий свого, аби чужі боялися! Будем мати не державу, а г…

– Та вже гіршого, як маємо, сусіде, певне, не буде, – кажу йому.

А він далі:

– Але, чуєте, більше як двайціть літ будувати г.., то вже забагато! Пора мати розум.

І розповідає:

– Я, знаєте, не проти опозиції. Їх варта підтримати вже тому, що вони проти Януковича. Але про них таке розказуют… Може, воно, чуєте, й неправда, бо перед виборами всі брешут, але якось воно нефайно, що вони так у Верховній Раді регіоналам підспівували. Та ж їх там досить було, га?

Спочатку мене ця розмова навіть роздратувала: кого не зустрінеш – усі про політику говорять, а дійде до діла, виробляють таке… Одне слово, задумалась я, чому люди у нас такі збаламучені? А тому, що більшість з них виховані радянською ідеологічною машиною, яка дуже потужно зомбувала людей. І 21 рік незалежності – дуже мало, щоб цілком змінитися. Тим більше, що незалежність наша тільки формальна, зовнішня. Насправді, лідери наші без Кремля й кроку ступити не можуть. Окрім того, в нас дуже підупали моральні цінності – добро, чесність, порядність, справедливість. Як-не-як, але при радянській владі вони мали вагу. Проста людина, якщо вона мала розум, здібності, талант, запросто могла пробитися у житті. І це були дуже позитивні моменти, які й досі гріють душу, головним чином тому, що тепер їх нема. Цю ностальгію дуже сильно використовують новітні комуністи. До речі, до них я зараховую не тільки власне комуністів, а й регіоналів, усіх, хто має спільну з ними ідеологію. Щоправда, вони "забувають" при цьому негатив, який приніс нашому народові стільки тяжких мук, що їх вистачить на кільканадцять поколінь: маю на увазі голодомори, репресії. "Забувають" для нас, але добре пам'ятають для себе, бо в такому безладі, який у нас панує тепер, навчилися ловити "золоту рибку" для себе. Нам же задурюють голови минулим добром, щоб у майбутньому ми його ніколи не бачили.

Що ж залишається робити простому українцеві? Будувати свою державу. Таку, за яку боролися наші батьки, діди і прадіди. Як її будувати, з ким? Вибори – один із важливих способів тої будови. А от з ким будувати, кому довірити державне кермо? Тут треба думати. Легше сказати, кому довіряти не слід. Тут і довго думати нема про що, бо регіонали так запопадливо лізуть Путіну в одне місце, аж йому самому неприємно. Не встиг Путін роз'яснити нашим хруням наскільки "історія важливіша за економіку", як Табачник виявив готовність написати спільний з Росією підручник з історії, а коли зірвалося – ледве не ліквідував у школах предмет "історія України". Для Москви важливо, щоб українці не пам'ятали ні про масові розстріли української інтелігенції, ні про винищення українських селян на початку XX століття, ні про мільйонні жертви Голодомору, не кажучи вже про масове вивезення українців у Сибір на каторгу і поселення, знищення їх у концентраційних таборах, тюрмах і просто так. І для Президента Януковича це, очевидно, важливо. Його заява про те, що "масовий голод у 30-х роках в СРСР не можна вважати геноцидом українців" – істинно царський подарунок сусідові. Особливо після визнання цієї страшної трагедії 23 країнами світу. Цим кроком він не тільки плюнув в обличчя кожному з нас, але й позбавив Росію матеріальної відповідальності за злочин проти людства. Адже як правонаступниця СРСР вона повинна б заплатити українцям – жертвам репресій багатомільйонні компенсації, якщо б правоту України було визнано в міжнародних судах. А постійне намагання Росії знищити українців як націю – стерти з лиця землі нашу мову, наші пісні, наші звичаї. Були ж і Емський указ і Валуєвський. А тепер ще й Колісниченко – Ківалов!

Недавно із ЗМІ довідалися ще одну новину: Кремль вимагає від України дозволу на збройове переоснащення Чорноморського флоту в Криму. Це означає, що російські бойові кораблі будуть тримати під прицілом нашу державу! Підписанням Харківських угод уряд Януковича за 100 доларів газової знижки фактично на віки вічні здав у безоплатне користування чорноморському флоту Російської Федерації військову базу в Криму.

Можна було б навести ще немало прикладів, але й без них зрозуміло: з тими, хто сьогодні є інструментом політики Кремля в Україні, нам не по дорозі. З ким маємо йти в ногу? Тут варто добре задуматися. Бо далеко не всі опозиціонери є демократами, лише іншим табором, який намагається посісти місце у владі. Адже об'єднану опозицію представляє багато людей, які ще вчора були при владі та які, власне, є творцями або продуктом існуючої нині системи. Перебуваючи при владі, вони не заклали тих визначальних засад, які б убезпечили їх самих від переслідування. Вони діяли так само, як сучасні можновладці, щоправда, із значно меншим "нахрапом". Однак те, що виборці не мають механізму відкликання депутата, сьогодні стало проблемою не тільки виборців, а й самих депутатів-опозиціонерів, які змушені терпіти нахабний тиск "колег", для яких депутатський мандат є п'ятирічною гарантією безкарності. Ще одна проблема нашого парламенту – відсутність механізму люстрації. Нема й кількісного обмеження щодо можливості бути обраним. У результаті змінюються партії, їх назви, але у ВР бачимо одні й ті ж обличчя. Таким чином за 21 рік в українському політикумі нічого не змінилося. Бажання утвердитися міцно й надовго, точніше методи його реалізації, обернулися тепер проти ряду опозиціонерів, бо їх супротивники теж захотіли "міцно й надовго". Але це не єдині їхні проблеми. Факт, що "польові командири" (Стецьків, Доній та інші) не тільки не потрапили до списків об'єднаної опозиції, а й зазнають з її боку відвертого цькування та наклепів, свідчить, що з середини опозицію теж роз'їдає корозія. Зрештою, красномовним явищем цього процесу є велика кількість "тушок", а також бездіяльність опозиції під час прийняття ВР ряду важливих і доленосних для країни рішень. Присутність бізнесу в її політичній обоймі ще раз вказує, що її лідери не зробили належних висновків з уроків минулого і своїх попередніх помилок, і змушує нас замислитись над якісним складом новообраної Верховної Ради.

Отже, поговоримо про те, яке якісне поповнення нового державотворчого органу дасть наш округ. Найколоритнішими претендентами на депутатський мандат тут є М.Криштопа, С.Курпіль та Р.Дідусь. Про пана Криштопу, зважаючи на те, що він поставив місто Соснівка перед загрозою загибелі, гадаю, й говорити нічого, бо ні Україна, ні її майбутнє його не хвилюють. Не можу нічого сказати про Степана Курпіля, бо його не знаю. Не чула, щоб за час своєї попередньої каденції дуже переймався проблемами округу, до якого був прикріплений фракцією "Батьківщина", то, певне, й цього разу не буде. Газету "Високий Замок", щоправда, робив добру, але то ж радше заслуга не його, а колективу професіоналів, які там працюють. А от запитання до пана Курпіля маю. Чому він, маючи такий величезний досвід виховної й організаційної роботи (був колись комсомольським лідером), не використав його для виховання юних українців? Адже у нас така біда з молоддю, особливо по селах. Спиваються, стають наркоманами, злодіями і повіями. Бо не мають ні роботи, ні гідної науки. Не треба мені казати, що не міг. Роман Дідусь чомусь міг. Не мав можливості робити це в державних масштабах, але збирав, гуртував навколо себе молодих хлопців і дівчат, розгортав молодіжну референтуру КУНу. Повиростали – як дуби. Мають ким пишатися і батьки, і Україна. В обороні рідної мови Степану Курпілю пошкодили… палець, то, мабуть, зрозумів, що кивати ним супротивникам неварто. І я кажу, що неварто, бо Україну треба захищати грудьми. Я вже казала, що округ не мав особливої користі з народного депутата Степана Курпіля. Зате до депутата Львівської обласної ради Романа Дідуся йшли, як по святу воду. Не одне добре діло зробив він для своїх краян. Не в одному селі завдяки йому загорівся голубий вогник газу. І зараз у його програмі є багато проектів, пов'язаних з поліпшенням життя в окрузі. Щодо держави – переконаний, що в усіх сферах своєї життєдіяльності вона повинна опиратися на національну ідеологію. І ще я знаю, що серед кунівців ніколи не було "тушок", бо вони передусім українці і служити будуть Україні, а не Москві. Ось чому я буду голосувати за Романа Дідуся. А щодо Сокальської районної організації КУНу, там переважно зібралися молоді члени, які пороху не нюхали, яким хочеться відразу опинитися як не при владі, то бодай біля неї. Хтось переконав їх, що для цього краще йти з сильнішими. Я ж хочу їм пригадати, що ще недавно і "Фронт змін", і "Свобода" були невеличкими партіями, а тепер он як розрослися. Сила має бути не в кількості, а в дусі, і в чесності. Тільки такі можуть повести за собою інших. А ще має бути партійна дисципліна, бо анархія до порядку не веде. Розуміння демократії як безкарності і вседозволеності довело до того, що країною правлять "зеки" за своїми злодійськими законами і понятіями. Тому кожен українець має подумати й вирішити, де він хоче жити: в "зоні" чи в незалежній державі.

Леся БІЛАНЬ,
голова Червоноградської
міської організації Союзу українок

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

"УРОК ПАМ'ЯТІ"

у школі села Княгиничі, що на Рогатинщині Івано-Франківської області

Перший "Урок Пам'яті" до 70-річчя створення УПА Ходорівський осередок КУНу провів у Ходорівській школі № 3 наприкінці вересня, в день арешту в Ходорові енкаведистами (21.09.1947) Катерини Зарицької, зв'язкової командуючого УПА Романа Шухевича, що перебував на той час в селі Княгиничі. Символічно, що 28 вересня 2012 року такий урок було проведено в школі села Княгиничі. Ініціював проведення "Уроку Пам'яті" на теренах Рогатинщини директор музею Романа Шухевича, колишній директор школи, постійний учасник проведення таких уроків у школах Жидачівщини Ярослав Бурак.

Учителі і старшокласники зустріли гостей у світлому і гарно оформленому актовому залі. І взагалі уся школа у селі Княгиничах особлива: світла, затишна, прибрана. І починала нас приємно дивувати ще з подвір'я, яке зустрічало різнокольоровими барвами квітів обабіч доріжок і милувало покошеними газонами.

Серед гостей школи були: учасник молодіжної ОУН "Месники", засуджений на 25 років позбавлення волі, дослідник національно-визвольної боротьби на теренах Жидачівщини, автор книг "Дзвони пам'яті" Олексій Данилишин; член братства ОУН-УПА Рогатинщини Яким Кузик; голова Ходорівського осередку Конгресу Українських Націоналістів Володимир Мелех; представник товариства "Пам'ять" на теренах Жидачівщини Роман Мелех, переодягнений у формі вояка УПА з крісом і скорострілом.

Відкрила урок національної пам'яті, присвячений 70-річчю створення УПА, директор школи Люба Грицишин. Виступили усі присутні. Зокрема Олексій Данилишин розповів про своє перебування в совєтських тюрмах і таборах. Володимир Мелех поділився реалізацією свого проекту до 70-річчя УПА – "Хрест Заслуги". Розповів про видання нової книги Олексія Данилишина "Повстанськими стежками Жидачівщини" та показав її обкладинку. Промовці також посилалися на книги письменника і дослідника повстанського руху з Коломиї Михайла Андрусяка. Та кожен завершував свій виступ із заклику до молоді – пам'ятати про свій основний обов'язок вчитися і вирости мудрими і здоровими патріотами своєї Батьківщини, за яку наші батьки, діди і прадіди віддали найдорожче – своє життя. Ми сьогодні маємо своїм серцем усвідомлювати, пам'ятати й дотримуватися другого і третього пунктів Декалогу Українського Націоналіста:

2. Не дозволиш нікому плямити слави, ні честі Твоєї Нації.

3. Пам'ятай про великі дні наших Визвольних змагань.

І ми віримо, що так воно й буде, бо наша українська молодь надійна та розумна.

Наталія МЕЛЕХ

НАША СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

(З архіву Конгресу Українських Націоналістів)

Про відзначення 50-річчя УПА у Львові

1942 – 1992

Всеукраїнське УПА Братство Вояків

ВІЧНА СЛАВА ВОЇНАМ УПА!

Шановний друже/подруго

Слава Стецько

Всеукраїнське Братство Вояків УПА просить Вас прийняти участь у святкуванні 50-літнього ювілею УПА у серпні 1992.

На віче, присвячене 50-літньому ювілею УПА, що відбулося у Львові біля оперного театру 24 серпня 1992 року, прийшли урочистою ходою тисячі людей. Серед них було багато ветеранів УПА не тільки з Галичини, але й ті, кого доля закинула далеко від Батьківщини – з Канади, Німеччини, США, Великої Британії, інших країн. Злетілись вони у рідне гніздо, щоб уперше відсвяткувати Незалежність України, ювілей створення УПА на своїй вільній землі. Замикали святкову колону воїни Національної гвардії України, і це виглядало символічно.

Багато слів, сказаних на вічі, до сьогодні не втратили актуальності. От, наприклад, уривок з виступу тодішнього Голови Львівського братства вояків УПА Сергія Пущика:

"УПА взялась за зброю тоді, як побачила, що нашу землю топчуть зайди з чужих країн. Однак і сьогодні Україна має суто умовні кордони, через які проникають компартійні московські функціонери і вчать нас, як жити. І сьогодні в нашому війську є невірні нашій державі офіцери. І сьогодні у нашому війську шанують кого завгодно, тільки не вояків УПА".

Цю думку підхопила і розвинула Голова Проводу ОУН Ярослава Стецько, відзначивши: "Боротьба ОУН та УПА, героїчного українського народу, як і інших поневолених народів, прискорила падіння тоталітарної системи, і тому недивно, що сьогодні народ визнає УПА і вшановує пам'ять її бійців, споруджує пам'ятники героям".

УПА воювала проти німецьких і московських імперіалістів, – сказав Голова Всесвітнього братства УПА Лев Футей (США). Однак у 45-му році цю боротьбу не скінчили. Сьогодні в нас є Українська держава, але це ще мале дитя, котре потребує допомоги. У тому числі і від тих, хто не за своєю волею опинився далеко від Батьківщини".

Емоційним був виступ Голови Всесвітнього Визвольного Фронту Володимира Мазура (США):

"Я усе життя шкодував, що так і не пощастило мені побачити Львова. І от через півстоліття розлуки я ступив на землю України (рідну Полтавщину покинув у 1943-му), і щасливий, що маю можливість побувати у Львові, відчути його піднесеність, героїчний дух. Честь і слава нескореним і затятим у змаганні за вільну Україну галичанам!"

Завершальним був виступ Юрія Шухевича, сина головного Командира УПА генерала Чупринки, довголітнього радянського політв'язня:

"Україна – лише декларативна і декоративна держава. Державу, за яку боролась УПА, ще треба довго будувати. А сьогодні – вічна слава борцям, які загинули, борцям підпілля, борцям, які були в концтаборах і там назавжди залишились, борцям, що не скорились, не капітулювали, а загинули".

Підготувала О. РІЗНИЧЕНКО

Ляйпхайм, Німеччина. Повстанці біля могили побратима

Вояки УПА: Леон Ворон, сотник Туча, «Мономах»-Лікар. Ярославщина, 1946 рік. (Світлини з архіву Конгресу)

ПОЗИЦІЯ

ОБИРАЄМО ДЕПУТАТІВ У ВЕРХОВНУ РАДУ ЧИ РОСІЙСЬКУ ДЕРЖДУМУ?

Прочитавши у газеті "Нація і держава" від 20 вересня 2012 року статтю Григорія Омельченка під назвою "Ганьба для нації – жити за чужими приписами", не міг не написати кілька слів.

Його викриття діяльності партії "Батьківщина", а зокрема її керівника, аналіз сьогоднішньої діяльної так званої об'єднаної опозиції спонукають до роздумів: 28 жовтня 2012 року українці обиратимуть Верховну Раду України чи російську Думу?

Перед тим як висловити свої міркування під впливом публікації пана Омельченка, хочу окреслити, що люди переважно розуміють під поняттям "опозиція"? Опозиція – протиставлення одних поглядів чи дій у політиці іншим, партія або група, що виступає врозріз з думкою більшості або з панівною думкою і висуває альтернативну політику, інший спосіб розв'язання проблем. У широкому розумінні – це опір, протидія, протиставлення одних поглядів іншим, однієї політики – іншій. Термін "опозиція" заздалегідь означає діяльність партій, політичних блоків, які виступають проти дій владних інституцій. На жаль, опозиційність звелась до одного – це прийти до влади через вибори.

Про що ж пише відомий борець з оргзлочинністю у вищих ешелонах влади Григорій Омельченко? Чому саме його особа та слова змусили мене звернутися до вас? Він є професійним контррозвідником з великим досвідом та порядністю. Його стаття не викликала жодних сумнівів у мене та моїх знайомих.

Сьогодні багатомільйонному електорату з усіх можливих ЗМІ розповідають, як самопроголошені єдині опозиціонери обстоювали мову, замовчуючи, що саме вони її просто здали, не лише без боротьби, а й певною мірою потураючи нині діючій владі. Детальніше розглянемо ж поетапний "злив" української мови через призму часу, доступно описаний Г.Омельченком.

Перша передумова – непідтримання міжнародно-правового акта в ООН:

"Ось кричущий факт. 14 вересня 2007 року ООН ухвалила Декларацію про права корінних народів, яку підтримали 143 держави". Яка ж позиція України була при голосуванні за цей важливий документ для збереження титульних націй на рідних землях? "Представник України в ООН, як і Російської Федерації, не проголосував за цю Декларацію, вони утрималися. Чому утрималась Російська Федерація, зрозуміло (це пов'язано з національно-визвольним рухом в Чечні, Інгушетії та тенденціями до цього в інших суб'єктах федерації)". "А от чому утримався представник України від голосування за Декларацію ООН, питання дуже цікаве. Керівником МЗС і членом уряду Януковича тоді був нинішній лідер так званої об'єднаної опозиції, перший номер у виборчому списку партії "Батьківщина", великий "українець" Арсеній Яценюк. Члени української делегації в ООН зізналися мені, що вказівку не голосувати за вказану Декларацію ООН вони отримали від посадових осіб МЗС, які посилалися на рішення міністра, котрий просив бути солідарними з Росією в цьому питанні. Ось вам ще один приклад, як Кремль професійно використовує "агентів впливу" – підконтрольних йому політиків.

Друга передумова – голосування за проект Закону "Про державну службу" Януковича:

У парламентських голосуваннях депутати від БЮТ є досить послідовними – спочатку підлизуються до Росії – голосують проти заяви "про засудження воєнної агресії Росії проти Грузії", а згодом уже падають ниць перед біло-голубими – вся фракція БЮТ голосує "за" неконституційний законопроект Януковича, який зобов'язував державних службовців знати російську мову. Що б це означало – галичани автоматично не могли претендувати на статус держслужбовців, оскільки цілий проміжок часу російська мова у вищих навчальних закладах не викладалась і в атестатах не було навіть ні оцінки, ні заліку з такого предмета. У своєму аналізі цього законопроекту Головне науково-експертне управління охарактеризувало подібну кваліфікаційну вимогу до кандидатів на держслужбу як неконституційну, посилаючись на Основний закон (ч. 1 статті 10) – *державною мовою в Україні є українська мова*, а тому українська мова як державна є обов'язковим засобом спілкування на всій території України при здійсненні повноважень, у тому числі й органами державної влади.

За що ж тоді голосував БЮТ? 144 депутати, які себе сьогодні проголосили об'єднаною опозицією, у 2008 році проголосували не просто "за" цей запозичений в іноземців законопроект, вони проголосували проти Конституції України. Постає логічне запитання – то до кого вони в опозиції, до Януковича? Ні. Радше до української нації. Не дивно, що більшість законів, за які голосувала "Батьківщина", не приносить користі в розбудові української України, а іноді навпаки – шкоду. На офіційному сайті Верховної Ради України доступне для перегляду поіменне голосування проекту закону про держслужбу Януковича (№1400). Нездатність обстоювати головні цінності українського народу в Парламенті аж ніяк не зупиняє від подальшого балотування. Щоб не бути голослівними – як приклад – наведемо кілька конкретних прізвищ, які підтримали законопроект Януковича №1400 й далі намагаються проштовхнутись на парламентське крісло і через партійний список, і по мажоритарних округах): С.В.Власенко (№20 у виборчому списку), В.Б.Данілов (№57 у виборчому списку), С.В.Курпіль (в/о №124), О.М.Кеменяш (в/о №70), Ю.С.Сербін (в/о №160)…

Третя передумова – …вони вже перемогли:

Літо 2012 року. Верховна Рада України ухвалює проклятий закон про "двуязычие"! Згадаймо як його приймали. Депутати-опозиціонери мали б у жодному разі не допустити голосування!

А Далі? Молодь голодує на сходах Українського дому. Тимошенко з тюрми звертається до своїх соратників – не відступати: "Боріться. А всі, у кого є можливість, збирайтесь біля Українського дому – на лінії фронту за Україною!". Здавалося б, після цих слів вся об'єднана опозиція мала б стати стіною на захист української мови та згуртувати б все українство на сходах Українського дому. Але… вийшов до людей Арсеній Яценюк й оголосив, що… вони вже перемогли. Що перемогли? Кого та коли? Досі залишилось незрозумілим. Депутатів чекали відпустки, іноземні курорти, не було в них часу на обстоювання мови. Тож не чинили вони опу владі, й, оголосивши про свою перемогу, ще й заявили, що згортають акцію протесту на сходах Українського дому, – начебто вони її розгортали.

Сьогодні, напередодні виборів, з вуст лідерів опозиції лунають кон'юнктурні гасла, розроблені піар-технологами на основі досліджень. Простіше кажучи – людям говорять те, що вони хочуть почути, приховуючи свої істинні наміри. Авторитетами у них є аж ніяк не патріоти, а "грошові мішки". А людей, які відновлювали незалежність України, ризикували собою, своїм здоров'ям та довгорічною працею служать розбудові державності, називають "зрадниками". Маємо на увазі заяву Яценюка щодо Донія та Стецьківа – людей, які в 90-х роках були лідерами "Революції на граніті". Подібна заява змусила замислитись не одного українця. Якщо я ще досі вагався, то після цього жодних сумнівів не залишилось – я не буду голосувати за об'єднану опозицію і буду переконувати не голосувати за них. Бо нинішній список об'єднаних аж кишить мажорами, колишніми комсомольцями, що перефарбувались під біло-червоні знамена, – левіцькими, купчеками, шлеміками, курпілями, шкаваріпюками – тут опозиційністю навіть й не пахне. Стецьків та Доній у список не потрапили, навіть Шкілю місця в прохідній частині не знайшлося (можливо, тому, що не голосував "за" проект закону про державну службу).

У Біблії говориться: суди їх по ділах їхніх…

Отож, не будемо брати гріх на душу, а, голосуючи за українську Верховну Раду, обираймо тих, які своїми справами довели, що вони справжні УКРАЇНЦІ – націоналісти.

Омелян ПІДКОВА

ПОДВИЖНИКИ

"ГРОМАДА" ЯК ПРИНЦИП ДЕРЖАВНОГО БУДІВНИЦТВА

в концепції Гната Хоткевича

(Виступ на круглому столі "Хоткевич і сучасність" у Харківському літмузеї 3 жовтня 2012 року)

Гнат Хоткевич, як відомо, особистість універсальна. І головне, в усьому, чим би він не займався, – він мав свій підхід і активно експериментував. Та дуже важливо, що його експерименти виходили не з бажання зовнішнього ефекту, а були доцільними й органічними в руслі національної традиції. Ми можемо говорити, що у жодній царині Хоткевич не досяг вершин, хіба у бандурному мистецтві. Але його знахідки, ідеї, наприклад, у розробках літературних жанрів ліро-епіки, поетичної новели, ще не вивчені достатньо і не освоєні у сучасному літпроцесі. Хоча, на мою думку, ці літературні експерименти Хоткевича мають значний потенціал для творчих розробок. Бо вони спираються на типологічні особливості національного світосприйняття, а саме на врівноваженість етичного, раціонального та естетичного начал нашого "Я". Те, що, між іншим, у етнопсихологів пов'язується із кордоцентричністю.

До речі, із цих наших національно-архетипних засад випливають, як на мене, складнощі державного будівництва. Бо держава – це апарат, механізм, інститути, тобто породження людського раціо – в західному варіанті, і містичного (влада, отримана з небес) – у східному. Україна ж психологічно не тяжіє в чистому вигляді ні до того, ні до того. Власне, інститути влади у нас можуть розвинутися і бути ефективними лише внаслідок певної зрілості громадянського суспільства. Тобто як штучний феномен, зімітований із продуктивних в інших державах моделей, він не приживеться в нас. У тому і драматизм нашої історії, яка складається з періодів становлення державності, що перериваються саме у момент переходу на етап визрівання. Це як дитина, що починає ходити, але твердо встояти на ногах їй не вдається. Так було з часів занепаду Київської Русі і триває досі.

Між іншим, у своїх публіцистичних, історичних працях Хоткевич спирався на досвід саме Княжої України. І розглядаючи стосунки Князя і Громади, підкреслював вирішальну роль у впорядкуванні суспільного життя громади, яка в разі незадоволення може його замінити. От наприклад, цитата з його "Історії України": "УСТРІЙ ГРОМАДЯНСЬКИЙ. ЗНАЧЕННЯ ГРОМАДИ. Ми, українці, завжди були демократичним народом, і у нас князь ніколи не був самодержавцем, а тільки виконавцем волі громади і її ставлеником. Правда, не кожного князя та порядком вибирала громада, бо закону про те не було, але, дивлячись в історію, ми бачимо, що і Київ, й інші князівства дуже часто закликають до себе князів, а неугодних скидають. В усякім разі, насильно, без волі громади, князь сідав тільки з кров'ю. В безкняжі часи громада сама порядкує усіма справами, громада й при князі вирішує війну чи мир, а князь, маючи на думці розпочати що-небудь важливе, радиться з громадою – чи буде громада його підтримувати".

Гнат ХОТКЕВИЧ

Хоткевич надавав "громаді" формотворчого значення. Громада в його розумінні була органічним для української ментальності поняттям, на відміну від партії, що мала, на його думку, деструктивне значення. Він вважав "партію" фактором суспільно-політичного розвитку, чужорідним і накинутим ззовні Україні.

І саме в цьому слід було б шукати корінь розходження і конфлікту між двома "володарями дум" у Харкові початку XX століття, Хоткевичем і Міхновським, а не в їхніх лідерських амбіціях. Це було б занадто просто.

У березні 1917 року, коли Гната Хоткевича було обрано головою Всеукраїнського Організаційного Комітету, за принципом громадських представників у владі формувалася модель суспільно-політичного життя Слобожанщини. Це були різноманітні спілки, громади і товариства: сільські, залізничні, вчительські, заводські, торговельні, які обирали до Комітету своїх представників. І саме на заваді цьому устрою стояли партії з різними ідеологічними платформами. Хоткевич був проти партійного подрібнення і вважав, що ідеологія потрібна українцям одна: любов до своєї Батьківщини, що мала б спиратися на традиційні для нас християнські цінності.

Аби відродити національну пам'ять, Хоткевич займався постановкою вистав на історичні теми за масової участі українців. У такий спосіб відбуватиметься, на його думку, актуалізація історичної пам'яті на рівні свідомості. Він приділяв увагу масовим сценам і ця ж мета була в організації хорів, яких він за життя утворив безліч. Щодо економічної платформи, то Хоткевич розробляв ідею кооперації. Вивчав її на Галичині. Написав про це книжку. І, отримавши владу, – перше, що робив, – організував кооперативи та провів кооперативний з'їзд. Устиг також до грудня 1917 року провести на Слобожанщині грошову реформу. Але на Всеукраїнський З'їзд 1918 року не поїхав. Бо УНР Грушевського будувалась на узгодженні партійних платформ, чужих, на думку Хоткевича, Україні, і несумісних між собою за визначенням.

Наше сьогодення підтверджує багато з інтуїтивних переконань Хоткевича, у тому числі, про непродуктивність партійних моделей для нашого державного розвитку. Проте українці залюбки вільно об'єднуються за своїми професійними інтересами, естетичними смаками, громадськими устремліннями. Це, між іншим, оперативно "унюхали" і підхопили наші "любі кремлівські друзі", насаджуючи медведчуківський проект "Громадянського вибору", щоб, зрозуміло, поставити об'єктивні тенденції суспільного розвитку в Україні під свій невсипущий і ненаситний контроль.

Чи маємо що цим "контролям" поставити на заваді?! Віковічне і риторичне питання.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

З НОВИХ ВИДАНЬ

ГАЛУЗКА

Марія ВЛАД

Нас вишколювали і зі спеціальним завданням скинули десантом в лісі. То було рідне моє Тернопілля. Я, молодий, але вже одружений, мав доньку і не мав права признаватися до них. Повинні були вважати мене загиблим на війні. Насправді, і мені видавалося, що я, Федько Годяк, загинув у світових катівнях, а цей з іншим паспортом, то не я, то таки інший собі приблуда, що втік із фронту та переховується в лісах.

Я мав вийти на котрусь із упівських криївок, вдати із себе мученика, а то й вдавати не треба – я так і виглядав: шкіра і кістки, зарослий, у шрамах на тілі… Втікач.

Так воно і сталося, навіть не дуже мене перевіряли, якось повірили, і став я одним із бункера. Ходив уночі по селах та збирав у відповідних осіб харчі, призначені для лісових. Власне оці виходи в села входили в мої подвійні обов'язки. Чому подвійні? Виконував завдання як упівець і як агент тих, що мене закинули в ліс.

Так тривало майже рік. Я добре справувався. Мені вірили і там, і там. Але великий черв'як глодав моє серце, не давав спокою ні вдень, ні вночі. Люди життя віддають за волю України, а я, тутешній українець з плоті і крові, – запроданець. Знав, що кати не випустять мене живим, як ступлю півкроку вбік від інструкції, і лісові не пробачать зради.

Я жив у лещатах. І вони щораз усе дужче й сильніше здавлювали моє єство. Щось наближалося, насувалося на мене неминуче й страшне.

Одної ночі я не пішов на зв'язок із енкаведистами, я й так мало що їм виказав, і вони вже почали підозрівати: щось я хімічу…

Життя або смерть – я тікаю! Зловлять, уб'ють, закатують – що буде, то буде. Більше продавати братів не можу. І мені Бог поміг. Перейшов кордон. Польща, Німеччина. Вдень ховався у лісах, вночі йшов і йшов, енкаведистський піврічний вишкіл знадобився ще й як! Їв коріння, листя, яйця з пташиних гнізд. Та й їсти не особливо в такій напрузі хотілося. Серце гупало і питалося: втік?.. втік?.. Так, здається, втік…

Я вже так давно в Америці. Із третім прізвищем, от імені Федір шкода було, ним мене охрестили.

* * *

Ми прилетіли до Америки удвох із професором Федором Погрибенником на наукову конференцію. Покійний уже Федір Погрибенник був веселої вдачі, любив спілкуватися з людьми. На кожному кроці зав'язував знайомства, розмови. А в Америці це не прийнято, і часто професора не сприймали. Але він собі йшов далі від неохочих спілкуватися і шукав веселішої, гуморної компанії. Ми замешкали у Філадельфійському міському поселенні. Я чому це так називаю, бо хати одна від одної досить далеко розміщені. Професора взяла одна сім'я, мене – інша. Але ми ходили в гості одні до одних, бо господарі були між собою сватами.

Одного разу, погостювавши в родині колишнього українського переслідуваного в себе на Україні священика, професор запропонував мені прогулятися вдвох. Старенькі господарі не радили віддалятися нам самим від дому, бо, казали, – це небезпечно ходити пішки, та й заблудитися можна. Але Федір Петрович не зважав і наспівував жартівливих пісень у відповідь господарям. Так ми й не послухалися – пішли. Йдемо обіч широкого автобана, роздивляємося – яка ця Америка. Раптом бачимо – якась жінка звіддаля біля хати заклично махає нам обома руками. Професор, недовго думаючи, скерував хід до неї. Підходимо, а ця літня повна дама в широкій від верху сукенці, ледве добираючи українські слова, запрошує до господи.

Не даючи себе просити, професор радо прямує до хати незнайомих людей. Заходимо. Там якось темно, хоч надворі сонячно. У кутку біля вікна сидить сухенький старий чоловік і, не встаючи, вітає нас:

– Сідайте, дорогі гості, прошу сідайте. Евеліно, дай стільці… Ади, щось електрику вибило, нема як на станцію подзвонити, бо й телефон вибило… Ви вже вибачайте…

Говорить чистою галицькою говіркою:

– На старості став лихо видіти. Але далеко виджу добре. Дивлюся у вікно, а то йдуть двоє, у чоловіка сорочка вишита. Я кажу жінці: біжи, поклич, то українці… Ой, дякувать, дякувать, що зайшли, я українців тут не видів.

– Та за кілометр від вас мешкає гарна українська родина, і спільнота є, – здивувався професор.

Господар нічого не відповів. Зате попросив:

– Розкажіть мені, голодному чути, як то тепер в Україні.

Професор не давався просити. Розповідав розлого і гарно, як це уміють обдаровані філологи. Так зачепив за серце старого, що той розплакався. Та й сам взявся про себе розповідати:

– Я з Тернопілля… Молодим сюди заїхав… Біда загнала так далеко… ніколи відтоді не був у рідному краї. Там мав жінку, царство їй небесне, доньку. Маю вже великі онуки, хочуть приїхати жити тут, в мене. Я і дуже хочу, і боюся… Моє життя скрите…

Ми сиділи від обіду до пізнього вечора. Нас ніхто нічим не пригощав, окрім важкої розповіді про життя господаря.

– Який я радий!, – закінчив бесіду старий. – Ви собі не годні знати, який я щасливий вас видіти. Який мені перед смертю дар Господь післав – людей із рідної землі!.. – Старий, видно, плакав у потемку.

Світло так і не з'явилося. Хоч і Америка, а люди на відшибі у своїх особняках також потемкують…

– Дякую, що'м вам висповідався. Так ми на душі полегшало… Ади, хотів би вам щось дати на пам'ятку, та сам не знаю що…

Професор вже на подвір'ї за просьбою до кишені не поліз, попросив:

– А можна галузку отого плетучого куща, що має синюваті і жовті впереміж листки. Я би на дачі собі посадив.

– Еміля, Еміля, біжи викопай панам оту малу галузку, най повезуть до Вкраїни… Ото буде пам'ятка. Про Федька…

Із нової книги оповідань Марії Влад "Буриштинове диво". Львів, вид-во "Срібне слово", 2012

КОНВУЛЬСІЇ ІМПЕРІЇ

"РУССКІЙ МІР" ПІШОВ У ЧЕРГОВИЙ НАСТУП НОВИМИ МЕТОДАМИ

За інформацією сайту "Інтерфакс-релігія", 13–14 жовтня відбудеться акція "Ми – православні!", яку чомусь назвали місіонерською. Територія, яку означено для її проведення, "різні регіони Росії, України і Білорусії". "Обличчями" цієї пропагандистської кампанії стали відомий боксер Микола Валуєв, рок-музиканти Костянтин Кінчев, Юрій Шевчук, В'ячеслав Бутусов, голлівудський актор Том Хенкс, співачка Софія Ротару.

Це буде, фактично, агітація не стільки за християнські цінності чи православ'я, як за один зі стовпів "русскава міра" Російську православну церкву. Чи усвідомлюють згадані (і не згадані) особи, що їх просто використовують? Мабуть, однозначно відповісти на це запитання важко – хтось розуміє, хтось – ні, а комусь, певне, гроші потрібні.

Те, що в списку "місіонерів" присутня С.Ротару, здивування не викликає. Після вбивства Володимира Івасюка співачка, яка розкрила свій талант на його піснях, досить швидко і безповоротно відійшла від української культури. Можливо, дався взнаки шок від брутальних дій КГБ в 1979 році, а також її етнічне походження.

По правді кажучи, відверто здивувала участь у цій неоднозначній акції Ю.Шевчука, адже він залишається переконаним опонентом В.Путіна та його камарильї, а Кремль разом із РПЦ та "Газпромом" є на сьогодні основними підпірками новітньої Російської імперії. Та й батько в нього українець із Хмельницької області, а дід Сосфен і баба Марія були вислані на Колиму зі своїми п'ятьма дітьми, з яких тільки двоє вижили.

* * *

Майже синхронно з акцією "Ми – православні!" було оприлюднено "Соборне слово XVI Всесвітнього російського народного собору", витримане в путінській стилістиці, з традиційною для Росії антизахідною риторикою. Автори документа звертають увагу на те, що, на відміну від XX століття, коли протиборство виливалось у воєнні конфлікти, в XXI столітті особливу роль відіграє фактор так званої м'якої сили, "коли перевага над супротивником досягається переважно методами інформаційного, культурного і світоглядного впливу. Подібні методи вже довели свою ефективність у період, який безпосередньо передував розвалові Радянського Союзу".

У таких умовах, переконані автори "Соборного слова", потребує переосмислення саме поняття державного суверенітету, яке доречно розширити на суверенітет гуманітарного простору: "Гуманітарний суверенітет Росії – це її незалежність, її захищеність від впливу м'якої сили (soft power), яка стає в XXI столітті головним інструментом експансії зовнішніх сил, що прагнуть до світового панування".

У цьому документі особливо наголошено на історії. Недаремно головною на XVI Всесвітньому російському народному соборі стала тема "Кордони історії – кордони Росії". Як відомо, 2012 рік визначений указом Д.Медведєва роком 1150-ліття російської державності (до речі, відомий український перекладач Сергій Борщевський "під впливом" цього указу започаткував у газеті "Україна молода" рубрику "Рік російської міфології"). Дата, яку чимало істориків ставлять під сумнів, була вибрана, мабуть, для піднесення патріотизму в масах. Саме такі історики названі в "Соборному слові" ревізіоністами, які прагнуть "дезавуювати подвиг наших предків у свідомості нових поколінь, подати пройдений Росією шлях суцільною історичною помилкою. Тому Собор вважає необхідним терміново розробити комплекс законодавчих заходів із захисту національної історичної пам'яті".

Під цей захист, окрім придуманої дати початків Росії, підпадають: 400-ліття подолання "Смутного часу", 200-річчя відбиття Наполеонівського нашестя і 70-та річниця Сталінградської битви. Період російської історії, названий "Смутним часом", це, за російською версією, польсько-шведська інтервенція, стихійні лиха, глибока всеохопна криза і патріоти Мінін та Пожарський. Цікаво, що відзначати 400-ту річницю подолання "Смутного часу" будуть 4 листопада. А це в Росії – державне свято "День народної єдності". Свято молоде, йому – сім років. У цей день відбуваються різні "Російські марші" – як за участю неонацистських організацій, так і за участю пропутінської молодіжної організації "Наші".

Зробити святковим днем 4 листопада як День народної єдності запропонувала Міжрелігійна рада Росії, почесним головою якої є (і тут не треба вгадувати три рази, достатньо одного) Патріарх РПЦ Кирил.

* * *

Так само до цієї одіозної "духовної" особи "ведуть ниточки" Всесвітнього російського народного собору. Сам Кирил з 1 лютого 2009 року є головою Собору. Цікаво, що в його раду під номером 2 входить архієпископ Львівський і Галицький Української православної церкви Московського патріархату Августин (Маркевич). Окрім нього, територію України в цій організації представляють: голова Миколаївського регіонального центру ім. адмірала Ф.Ушакова Галина Бушуєва; священик УПЦ МП, голова "Сойму Підкарпатських русинів" Димитрій Сидор; професор Володимир Казарін, який донедавна був першим заступником Постійного Представника Президента України в Автономній Республіці Крим; професор Харківського політехнічного інституту, директор ТОВ "Інститут східнослов'янської цивілізації" Олександр Романовський.

Один із заступників Кирила в Соборі – депутат Держдуми Російської Федерації Сергій Бабурін, відомий своїми антиукраїнськими поглядами і закликом відібрати Крим від України. Серед членів Всесвітнього російського народного собору – інші відомі депутати Володимир Жириновський і Геннадій Зюганов, а також послідовний антиукраїнець, ідеолог євразійства Олександр Дугін.

Тарас МАРУСИК

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ОБИРАЙМО У ПАРЛАМЕНТ ПАТРІОТІВ

"Ми, політв'язні, письменники, видавці, музиканти, історики, політики, громадські діячі, вважаємо, що у наступному парламенті мають бути чесні, принципові, ідейні та патріотичні люди", – зазначено в листі до керівників ОО "Батьківщина" та партії "Удар".

Одним з таких людей ми вважаємо Олександра Донія, якого ми знаємо особисто і впевнені в ньому. Він боровся за Незалежність України, був одним із організаторів та керівників славнозвісної Студентської революції на граніті.

За 25 років у політиці він обстоював національні інтереси та сприяв розвитку української культури. Доній організовував безліч літературно-мистецьких акцій по всій Україні, видавав українські книжки, журнали та аудіодиски. Його принципова поведінка у Верховній Раді в боротьбі з "кнопкодавством" стала взірцем для інших політиків. Дії Донія у боротьбі на захист української мови та організація ним Всеукраїнського комітету захисту української мови вкотре підтверджують його патріотичність, ідейність та свідомість.

Доній не продається і не боїться тиску влади. Він гідний того, аби бути українським парламентарем. Тому ми – політв'язні, письменники, видавці, музиканти, історики, політики, громадські діячі звертаємось до Вас з проханням підтримати Олександра Донія в Коломийсько-Городенківському окрузі №88. Задля цього просимо зняти представників ваших партій, щоб унеможливити розпорошення голосів патріотичного електорату, і тим самим, унеможливити реваншистські наміри українофобської влади провести свого кандидата.

Такий крок засвідчить мудрість Вашої діяльності та готовність до співпраці заради утворення справді патріотичної Верховної Ради.

Лист підписали колишні політв'язні, Герої України Левко Лук'яненко, Юрій Шухевич, Степан Хмара; лауреати Шевченківської премії Дмитро Павличко, Михайло Андрусяк, Тарас Федюк; громадські діячі, колишні політв'язні Мирослав Маринович, Василь Овсієнко, Мирослав Симчич, Микола Горбаль, о. Зеновій Карась, Микола Кульчинський; письменники Василь Шкляр, Іван Малкович, Віталій та Дмитро Капранови, Сергій Жадан, Юрій Винничук, Олександр Ірванець, Андрій Кокотюха, Світлана Поваляєва, Лесь Подерев'янський, Сашко Лірник; історик В'ятрович Володимир; співаки та музиканти Марія Бурмака, Анжеліка Рудницька, Олег Михайлюта ("Фагот"), Олександр Сидоренко ("Фоззі"), Антон Мухарський, Олександр Положинський, Юрко Журавель; актор Євген Нищук; журналісти Вахтанг Кіпіані, Роман Чайка, Микола Вересень; за Центр журналістських досліджень країн ГУАМ – Ельхан Нурієв.

Усього – 50 підписів.

ВАКХАНАЛІЯ

Оксана ОПИМАХ: "КИЇВ МОЖЕ ВТРАТИТИ ЩЕ ОДИН ЗЕЛЕНИЙ КУТОЧОК"

Сьомого жовтня кияни зупинили будівельні роботи на центральній алеї у парку "Перемога", що у Дніпровському районі м. Києва. Місце несанкціонованої забудови відвідала кандидат у депутати по 214-му виборчому округу Оксана Опимах.

Як повідомила їй голова громадської організації "Самоврядна громада" Інна Плотникова, за рішенням КМДА на зелену клумбу буде перевезена військова техніка невідомого походження. З клумби була вивезена земля (добротний чорнозем, що був насипаний для квітів) і звільнений резервуар для бетону та щебеню.

Оксана Опимах висловила припущення, що початок цих будівельних робіт може бути продуманою передвиборною політтехнологією одного з провладних кандидатів. Про це свідчить той факт, що будівельні роботи почалися саме зараз прямо перед виборами і в несприятливий для будівельних робіт період. "Це відома політтехнологія, – каже Оксана Опимах, – коли вже всі інші заходи відновити довіру електорату до певної політсили вичерпані, або не спрацювали, влаштовується якийсь інцидент, який завідомо має викликати обурення населення, і тут на прохання мешканців з'являється "чуйний" до прохань народу кандидат і зупиняє це "неподобство".

Проти проведення цих будівельних робіт люди збирали підписи вже більш як рік. Громада району підозрює, що в планах КМДА перенести туди військову техніку з території Музею Великої вітчизняної війни, щоб звільнити нові площі на схилах Дніпра під торгово-офісну забудову. Звичайно ж, така перспектива втратити єдиний зелений куточок для відпочинку в Дніпровському районі, не викликає радості у мешканців навколишніх будинків.

Активісти вже подали заяву в прокуратуру. З достовірних джерел відомо, що дозвільних документів на розпочаті роботи поки що немає, їх зараз готують заднім числом. Громада планує звернутись до суду та ініціювати проведення референдуму на місцевому рівні.

УВАГА: ФЛЕШ-МОБ!

НАМ ПОКРОВА ДОПОМОЖЕ – УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ!

14 жовтня № 14 виборчого бюлетеня "Наша Україна" озвучить 14 тез передвиборної програми "Україна навіки!".

Політичний флеш-моб відбудеться на Покрову на Європейській площі біля Українського дому о 12 годині.

Учасники акції: Політична партія "Наша Україна", Конгрес Українських Націоналістів, Українська народна партія та молодіжні й громадські організації.

Прес-служба КУНу

ТРАДИЦІЇ

ПОКРОВА – КОЗАЦЬКЕ СВЯТО

Одним із найшанованіших свят у запорозьких козаків було свято Покрови (Покрова Пресвятої Богородиці і Пріснодіви Марії), яке відзначалося 1 жовтня за старим стилем (14 жовтня за новим стилем). Під покровом Богоматері запорожці не боялися ні ворожого вогню, ні грізної стихії, ні морської бурі, захищаючи від ворогів свою Батьківщину та православну віру. У свято Покрови на Січі завжди відбувалися Загальновійськові Ради, на яких вирішувалися найважливіші питання життя Війська Запорозького Низового. В усіх Січах була церква на честь Покрови Пресвятої Богородиці, яка вважалася головною в усьому Запорозькому Війську. Тому свято Покрови було храмовим у Запорозькій Січі. Одну третину своєї військової здобичі та інших прибутків запорожці віддавали на січову церкву Покрови, інші церкви і монастирі на паланках Війська Запорозького Низового. Переносячи з якихось причин Січ з одного місця на інше (пошесті, брак води, замала площа, знищення ворогом), запорожці завжди переносили із собою і січову церкву на честь Покрови Божої Матері. На образі Богоматері в січовій церкві понад Пречистою був напис: "Ізбавлю і покрию люди моя…", а від запорожців, що змальовані під нею, простягнена вгору стрічка до Божої Матері з написом: "Молим, покрий нас честним Твоїм покровом і ізбави нас от всякого зла". Збираючись в похід на ворогів, козаки відправляли молебень до своєї Покровительки і ревно співали "Під Твою милость". Повернувшись щасливо з походу, поспішали до Неї зі щирою подякою. У їхній бойовій пісні "Нумо, хлопці, до зброї" були слова: "Нам поможе святий Юр ще й Пречиста Мати турка звоювати".

Свята Покрова – опікунка Української Повстанчої Армії. Малюнок М. Дмитренка. Видання Т-ва б. Вояків УПА в Канаді – Торонто, Онт. 1955 рік

Січова церква відзначалася доброю ризницею, найкоштовнішими церковними обладунками. Царська брама в церкві останньої біля Дніпра, Підпільненської Січі, була зроблена з чистого срібла, ризи ковані щирим золотом, книги обкладені масивним сріблом із коштовним камінням. Образи, писані кращими візантійськими та українськими малярами, горіли золотим оздобленням. Розкішне церковне начиння становили також великі срібні позолочені хрести, срібні лампи, п'ятдесят срібних позолочених корон, багато низок перлин, коралів, сотні червінців, вироби з бурштину, гаптовані золотом та сріблом надпрестольні убори.

Жахлива доля спіткала церкву Покрови Пресвятої Богородиці Підпільненської Січі. 23 квітня 1775 року в Петербурзі, на так званій раді, цариця Катерина ІІ видала наказ про знищення назавжди Війська Запорозького Низового та його столиці – Січі. Для цього мало бути використане військо, що брало участь у війні з Туреччиною. Виконувати царську волю доручено генералові Петру Текелію, сербину родом, колишньому австрійському офіцерові, а допомагати йому мав князь Прозоровський. Для виконання цього наказу під руку Текелія надано 66 тисяч війська, у складі якого було тринадцять полків донських козаків. Опріч цього, князь Прозоровський послав близько 20 тисяч вояків у лівобережні запорозькі паланки: Орільську, Самарську, Протовчанську та Кальміуську. Серед ночі 4 червня 1775 року московське військо оточило Січ.

На ранок, з'ясувавши, що сталося, переважна більшість січовиків відмовилася коритися москалям і прагнула зброєю захищати свою волю та матір Січ. Запорозьке лицарство готувалося до битви навіть без надії на перемогу, аби не заплямувати козацької слави. Та раптом на майдан вийшов січовий архімандрит Володимир і, тримаючи в руці хреста, став умовляти запорожців не проливати православної крові, а скоритися Божій волі. За неслухняність і кровопролиття він погрожував січовикам Божою карою на тім світі. Ця промова дуже вплинула на них. Запорожці вгамувалися і залишили думку про змагання. Натомість над майданом почулися вигуки: "На Дунай!" Щойно смеркло – всі "дунайці" стали перевозитись на річку Підпільну та ладнатися до втечі. Ті запорожці, що лишались на Січі, ставились до "дунайців" прихильно. Вони дозволили їм узяти з собою не лише малу Військову корогву, кілька перначів і прапорів, зброю, різноманітні припаси та харчі, а навіть віддали престольний образ Покрови Пресвятої Богородиці із січової церкви, без якого, на думку козаків, не могла б існувати на Дунаї сама Січ. Вночі втікачі через річку Підпільну дісталися Дніпра і попрямували на Дунай. Зранку 5 червня 1775 року решта січовиків склали зброю та заприсяглися на вірність цариці Катерині ІІ. Ці події засвідчили те, що запорозькі козаки від часів Переяславської угоди 1654 року ніколи не складали присяги московським царям і російським імператорам, тоді як донські козаки це зробили ще 1671 року. Запорожці присягали лише матері Січі та неньці Україні.

Під час знищення Підпільненської Січі, у руйнуванні січової церкви Покрови Пресвятої Богородиці "відзначились" донські козаки. Ускочивши до неї, дончаки позривали з образів понавішувані на них хрести, золоті й срібні медалі, поцупили різноманітні вироби зі срібла та золота, гроші, коштовне каміння. Коли те розтягли, почали здирати з образів срібні ризи, а коли й того не стало – відірвали срібну царську браму й, побивши і порубавши її на шматки, порозтягали по кишенях. І цих ординців січовий архімандрит Володимир називав православними християнами!!!

Кошового отамана Петра Калнишевського, позбавивши майна, заслали до Соловецького монастиря, де він і помер. Така сама доля спіткала Військового суддю Павла Головатого та Військового писаря Івана Глобу. Вони померли в монастирях Тобольська та Туруханська. Ув'язнено також Кальміуського паланкового полковника Петра Велегуру, як одного з найбільших кривдників донських козаків. Подальша доля його невідома.

За два місяці по цих подіях цариця Катерина ІІ вирішила узаконити свій підступний вчинок. 3 серпня 1775 року вона видала маніфест "Про ліквідацію Запорозької Січі". Ним повідомлялося таке: "Ми хотіли через це оголосити всім вірнопідданим нашої імперії, що Запорозька Січ остаточно зруйнована, з викоріненням на майбутнє й самої назви запорозьких козаків, за образу нашої імператорської величності, за зухвалі вчинки цих козаків і за неслухняність до наших височайших повелінь". У чому ж полягали їхні неслухняність і зухвалі вчинки? Виявляється, запорожці боронили свої землі, які здавна їм належали, і забороняли користуватись ними донським козакам. "Нашому Донському війську, непохитному в належній нам вірності, яке з великою мужністю ставиться до нашої служби та порядком і доброю поведінкою здобуло собі назавжди відмінну нашу височайшу монаршу прихильність" – йшлося далі в маніфесті Катерини ІІ. Ще один "злочин" запорозьких козаків, з погляду цариці, був таким: "Заводячи власне хліборобство, вони розривали тим самим основу їх залежності від нашого престолу".

Теперішні відзначення "донскими казаками" свята Покрови Пресвятої Богородиці є блюзнірством, зважаючи на вчинки дончаків під час знищення Підпільненської Січі. До того ж Військо Донське хоч і мало в жовтні єдине своє Загальновійськове свято, але це не було свято на честь Покрови Божої Матері. До 1905 року Військо Донське 17 жовтня святкувало річницю порятунку царської родини в залізничній катастрофі, а надалі, замість цього – день "Тезоименитства Наследника Цесаревича Алексея", який відзначався 5 жовтня.

Донські козаки надзвичайно шанували царську родину, але лише тоді, коли вона була повновладним господарем Російської імперії. Уже в лютому 1917 року дончаки байдуже спостерігали за поваленням царської влади. А 20 вересня 1918 року зі слів гімну "Всевеликого Войска Донского" зникли згадки за царя. Любити його донським козакам було вже "не любо".

Ігор САЄНКО,
місто Луганськ

Шановні передплатники!

Державне підприємство з розповсюдження періодичних видань "Преса" сповіщає, що 10 вересня розпочалася передплата на українські та зарубіжні періодичні видання на 2013 рік.

Оформити передплату на газету "Нація і держава" (індекс – 09715) можна за "Каталогом видань України" та за "Каталогом видань зарубіжних країн" у будь-якому поштовому відділенні України, а також скориставшись послугою "Передплата ON-LINE" на корпоративному сайті підприємства www.presa.ua. Тепер передплачувати періодичні видання "ON-LINE" стало ще зручніше – розрахунок за передплату можна здійснювати за допомогою системи Webmoney або платіжною карткою Visa чи MasterCard. Ці зручні сучасні засоби електронних платежів дають змогу сплачувати рахунок за періодичні видання, не залишаючи дому чи робочого місця.

БУДЬМО ПИЛЬНИМИ!

ГОЛОСИ "ТАСУВАТИМУТЬСЯ" В ДОРОЗІ

Нині в штабах опозиційних сил можна відчути турботу про те, щоб на кожну виборчу дільницю дати своїх спостерігачів. Це – добре. Але поставмо перед собою питання: а чому це влада раптом пішла на те, щоб на кожній дільниці були ще й відеокамери? Перше, звичайно, "відмити гроші" на придбанні цих апаратів. А друге – тому, що вона практично не робитиме фальсифікації на дільницях. Тут спостерігачі отримають протоколи з "мокрими" печатками й підпишуться під актом, що все було гаразд.

А потім до машини, що везтиме бюлетені в окружну комісію, сядуть: голова дільниці, секретар, міліціонер. І якщо всі вони "свої" люди для влади, то все "тасуватиметься" в дорозі. Ця машина заїжджає в двір, де її вже чекають. Відбувається обмін: замість цього мішка з бюлетенями та протоколів до нього видається інший зі сфальшованими бюлетенями та протоколами (кількість виборців на дільниці знають усі), а той, що був, – анулюється. І вже до окружної комісії привозять зовсім інші бюлетені, в яких за ту ж таки Партію регіонів буде 105 відсотків голосів, як у Єнакієвому…

Що робити? Де тільки можливо – на дільниці мають чергувати наші люди з автомобілями, які після підрахунку голосів тихо й спокійно супроводжуватимуть машину з бюлетенями. І як тільки помітять фальсифікацію (це може статися й на дорозі – до автівки під'їде інша й ледь не на ходу обмінюватимуться мішки та протоколи) – ставити питання перед окружною комісією про перерахунок голосів саме цієї дільниці. А далі – діяти згідно із законом.

Пилип ЮРИК, член НСПУ,
м.Запоріжжя

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9